



Arrest

nr. 158 967 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN COPPENOLLE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjiitische bent, en op X in X bent geboren. In 1989 behaalde u een diploma Schone Kunsten aan de hoge school. In 2000 huwde u met uw huidige echtgenoot (A.A.A.A.-M.) (OV X - CG X). In tussentijd hebben jullie vier zonen, (A.A.-M.), (I.A.-M.), (A.A.-M.)R, en (M.A.-M.) (allen OV X). U werkte vijf jaar als kapster.

In 2004 begonnen uw echtgenoot en zijn broers Diyaa en Alaa als bewaker te werken op de (politie-) academie van Basra. De kazerne was op dat moment in handen van de Britse troepen. Vanaf 2005 werkte uw echtgenoot als docent mensenrechten in de kazerne. In 2009 vertrokken de Britten uit de

kazerne en werd uw echtgenoot overgeplaatst naar het Ministerie van Sociale Zorg. Hij zag er toe op de rechten van weduwes en weeskinderen. Wanneer slachtoffers inbreuken op hun rechten meldden, zorgde hij ervoor dat de situatie werd rechtgezet. Als gevolg van zijn werk kwam hij in aanvaring met diverse toppolitici zoals de gouverneur van Basra, de verantwoordelijke van de Baladiyat (stadhuis), en de topofficier van de politie van Basra. Ook de sjiitische militie 'Tayyar Al Sadri' en de soennitische militie 'Hizb Al Islami' namen hem in het vizier. Vanaf 2011 combineerde hij zijn job als mensenrechtenactivist met een job als mecanicien op de olievelden van Rumailah.

Reeds in 2005 ontvingen uw echtgenoot en zijn broers dreigbrieven waarin ze met de dood werden bedreigd omwille van hun werk op de academie. In de loop der jaren ontvingen jullie vier à vijf dreigbrieven. Op 30 juli 2013 vertrokken uw schoonbroers Diyaa en Alaa naar het werk. De eerste werkte voor een Amerikaans bedrijf, de tweede in het ziekenhuis van Al Zubeir. Op weg naar hun wagen werden ze neergeschoten door onbekenden. Na de aanslag verhuisden jullie naar een huurwoning in Abu Khassib en sloot uw echtgenoot zijn winkels. Eind 2013 ontving uw echtgenoot een telefonisch dreigement.

Op 15 december 2014 plaatsten onbekenden een explosief in de wagen van uw echtgenoot. Toen hij van op afstand de wagen ontgrendelde werd die tot ontploffing gebracht. Hij liep daarbij ernstige gehoorschade op. Onmiddellijk na de aanslag doken jullie onder bij uw ouders in Al Thuweisa, in het centrum van Basra. Uw echtgenoot stopte met het werk bij het Ministerie van Sociale Zorg en besloot het land te verlaten.

Op 5 mei 2015 vlogen u en uw gezinsleden van Basra naar Istanbul, Turkije. Jullie reisden met jullie eigen paspoorten. Op 30 mei 2015 reisden jullie naar Bodrum. De volgende dag reisden jullie per boot naar Kalymnos, Griekenland. Uw vingerafdrukken werden er genomen, jullie kregen een tijdelijke verblijfskaart, en werden naar Athene overgebracht. Op 7 juni reisden jullie per vrachtwagen naar België. Nog dezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart echtgenoot dd. 19/01/2014, identiteitskaart dd. 12/01/2007, identiteitskaarten drie zonen dd. 26/11/2012, nationaliteitsbewijs echtgenoot dd. 29/12/2009, nationaliteitsbewijs dd. 13/01/2007, nationaliteitsbewijzen 4 zonen dd. 02/12/2012, woonkaart dd. 23/12/2008, internationaal rijbewijs echtgenoot dd. 19/01/2015, verkiezingskaart echtgenoot, voedselrantsoenkaart dd. 05/11/2013, huwelijksakte dd. 21/08/2000, militaire kaart dd. 08/06/1999, toegangsbadge Police Academy Faculty Basra, badge Basrah JTA, 5 certificates of training Rumaila Academy, certificaat Basra academy Joint training - Basrah STC dd. 25/03/2008, 3 certificaten mensenrechtenopleidingen dd. 05/2015, badge The Arab Organization for Human Rights, 18 foto's Human Restart, certificaat Human Restart Organization dd. 05/2015, overlijdensakte broer Diyaa dd. 31/07/2013, kopie bevestiging overlijden broer Diyaa dd. 31/07/2013, overlijdensakte moeder dd. (onleesbaar), kopie aanvraag tot sociale zorg - moeder dd. 10/12/2013.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenoot zich op identiek dezelfde asielmotieven beroepen. U wenst geen eigen asielmotieven toe te voegen. Het CGVS wijst er op dat uw echtgenoot niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS nam die beslissing op basis van volgende vaststellingen:

"Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

"U beweert dat u wordt gevisieerd door zowel sjiitische en soennitische partijen, als Iraakse toppolitici. Uit uw verklaringen blijkt dat uw werk als mensenrechtenactivist geldt als voornaamste aanleiding van de door u ingeroepen vervolging. Het CGVS gelooft echter niet dat u jaren als mensenrechtenactivist heeft gewerkt, laat staan dat het de aanleiding was tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie."

"U beweert dat u tussen 2005 en eind 2014 als mensenrechtenactivist heeft gewerkt. Gezien uw ruime ervaring in deze sector mag men overtuigende, spontane, en volledige verklaringen over uw professionele activiteiten verwachten. Dit is echter niet het geval."

"Uw verklaringen over uw werk als trainer 'mensenrechten' in de academie van Basra overstijgen zelden of nooit het algemene. U beweert dat er in 2005 trainers werden gezocht, dat u zich aanbood, en na een korte controle van uw documenten en intellectuele capaciteiten, tot lesgever 'mensenrechten' werd benoemd (zie CGVS, (A.-M.), p. 7-8). Nadien bleef u er vijf jaar als trainer werken. Uw verklaringen over de inhoud van de trainingen blijven eerder op de vlakte. U beweert dat jullie bediendes en ambtenaren instrueerden over mensenrechten, in het kader van een bewustwordingscampagne (zie CGVS, (A.-M.), p. 8). Gevraagd om toe te lichten wat u deed, zegt u eerst weinig meer dan dat mensen bij jullie in

opleiding kwamen en jullie uitleg over hun rechten gaven (zie CGVS, p. 7). De vraag wordt herhaald, waarop u een soort theoretische bespiegeling over de mensenrechten geeft (zie CGVS, (A.-M.), p. 8). Uit uw antwoorden en de manier waarop u praat over de job die u vijf jaar deed, spreekt weinig overtuigingskracht. Van een lesgever met uw ervaring mogen spontane en uitgebreide verklaringen worden verwacht. Het is een eerste indicatie dat het door u aangemeten profiel als mensenrechtenactivist niet klopt. U legt weliswaar een certificaat van de Basrah Academy Joint Training voor waaruit blijkt dat u met succes een cursus 'opleider in de mensenrechten' doorliep (zie Documenten, certificaat Basra academy Joint training – Basrah STC dd. 25/03/2008 - zie CGVS, (A.-M.), p. 16), maar het document spreekt zich niet uit over de vraag of u al dan niet vijf jaar als leraar mensenrechten heeft gewerkt. Bovendien werd het certificaat opgesteld naar aanleiding van een opleiding die u tussen 7 januari 2008 en 28 februari 2008 heeft gevolgd, dus pas drie jaar nadat u als lesgever zou zijn beginnen werken. Dat is uiteraard opmerkelijk, aangezien u zei dat u reeds in 2005 een opleiding kreeg. Dat u uw werk als opleider enkel kan staven met weinig spontane en doorleefde verklaringen, en met een attest dat pas aan het eind van uw loopbaan in de academie werd uitgevaardigd, doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van deze episode uit uw carrière als mensenrechtenactivist."

"Ook over uw werk bij het Ministerie van Sociale Zorg legt u allerminst overtuigende verklaringen af. U beweert dat u op de dienst Al-Riaya al ishtima'iyah wa-l sahiya fi'l Basra ('Hulp voor ouderen en kinderen, gezondheid in Basra') werkte. Hoewel u naar de exacte naam van uw dienst werd gevraagd, blijkt u eigenlijk een beschrijving van de taken van uw dienst te geven (zie CGVS, (A.-M.), p. 9, 13). Dat is uiteraard opmerkelijk. Bovendien noemt u zich consequent mensenrechtenactivist bij de 'plaats die verantwoordelijk was voor mensenzorg, afdeling mensenrechten' (zie CGVS, (A.-M.), p. 8-13), terwijl u veeleer de taken beschrijft van een ambtenaar bij de dienst sociale uitkeringen of sociale zorg (zie verder). Het gebruik van de term mensenrechtenactivist lijkt dus minstens overtrokken. Bovendien blijft u bijzonder vaag over de structuur van uw dienst en lijkt u er veeleer als een buitenstaander over te praten. U slaagt er bijvoorbeeld niet in om de structuur op papier te schetsen (zie CGVS, (A.-M.), p. 9). Wanneer de interviewer van het CGVS u, stap voor stap (en dus niet spontaan), de hiërarchie van uw dienst laat doorlopen, blijft u steken bij een uiterst algemene schets. Aan het hoofd van de dienst plaatst u de directeur (Ibrahim Tawfiq Abdallah), daaronder de helper van de directeur (zie CGVS, (A.-M.), p. 9). De rest van de dienst schetst u als volgt: "Daarna waren bediendes, gewone. Sommige zijn dossierbehandelaars. Sommige voor de stempels voor de documenten te zetten. En sommige noteren de datum van de aanvraag" (zie CGVS, (A.-M.), p. 10). Met andere woorden: u geeft geen overzicht van de diensten, u geeft enkel een beschrijving van de taken die op de dienst worden verricht. Daarna krijgt u nogmaals de kans om de structuur van de dienst te schetsen. Wat volgt is opnieuw weinig meer dan een beschrijving van de taken van de personeelsleden: "We werden verdeeld, sommige als mensenrechtenactivisten. Sommige voor afdeling dossiers. Sommige in de kamer waar de dossiers liggen, archief. Dan afdeling waar ze noteren speciaal voor de datums en de nummers voor de aanvraag" (zie CGVS, (A.-M.), p. 10). U beweert dat u en zes anderen als 'mensenrechtenactivisten' werkten. U geeft hun namen en beweert dat er nog 'iemand' is die voor jullie werkt en de briefwisseling verzorgt. Onmiddellijk erna zegt u dat u de verantwoordelijke van de afdeling was (zie CGVS, (A.-M.), p. 10). Het hoeft geen betoog dat het vreemd is dat een verantwoordelijke van een afdeling slechts met horten en stoten iets of wat de structuur van zijn dienst weet te schetsen. Gevraagd of ook de andere afdelingen verantwoordelijken hadden, verwijst u opnieuw naar de algemene directeur van de dienst (zie CGVS, (A.-M.), p. 10). Om nadien er aan toe te voegen dat een zekere Jamal Al Alaa, 'ook in een van de afdelingen' werkte (zie CGVS, (A.-M.), p. 10). De afdeling 'lonen' (die u voordien niet had gemeld), werd op zijn beurt geleid door een zekere Kais (zie CGVS, (A.-M.), p. 10). Nogmaals, dat u zo moeizaam een rudimentaire structuur van uw dienst weet te schetsen is niet in overeenstemming te brengen met het door u voorgehouden profiel van een verantwoordelijke binnen de Iraakse administratie. Daarnaast leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over uw naaste collega's, met name de mensenrechtenactivisten die onder uw leiding stonden. U beweert namelijk dat u na de aanslag op uw wagen het werk verliet maar contact bleef onderhouden met uw collega's Hassan Najaf, Firas Khudr, Ajil en Safa(r) Ali (zie CGVS, (A.-M.), p. 10, 12). Uw echtgenote beweert vreemd genoeg dat zowel Firas, volgens haar uw beste vriend, als Safa(r) werden vermoord toen u nog in dienst was (zie CGVS, (A.-M.), p. 4). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden doen niet enkel vermoeden dat u zich op ongeloofwaardige asielmotieven beroept, ze vormen ook een zeer negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van uw profiel. Men mag namelijk verwachten dat u en uw echtgenote coherente verklaringen afleggen over (het lot van) uw collega's."

"Verder blijft u veeleer vaag over uw concrete jobinhoud en duiken er in dit verband tegenstrijdigheden op tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. U beweert dat u er op moest toezien dat de rechten van weduwen en wezen werden gegarandeerd. Gevraagd om toe te lichten wat dat precies inhield, geraakt u niet verder dan enkele algemeenheden: "Ik volgde de gezinnen, kinderen die wees

zijn en vrouwen wiens man overleden zijn, weduwen. Ik volgde hun dossier en lonen" (zie CGVS, (A.-M.), p. 8). Nadien worden bijkomende vragen over de taken van uw dienst en uw specifiek takenpakket gesteld, maar u geraakt nergens verder dan enkele algemeenheden over de taken van het Ministerie van Sociale Zorg. Opnieuw: de antwoorden die u geeft lijken veeleer op die van een buitenstaander. Er is absoluut geen sprake van een gedegen kennis van de procedures en werking van de dienst. U herhaalt meermaals dat weduwes recht hebben op een uitkering en een stuk grond, dat jullie dienst die dossiers opvolgde, en dat u soms op huisbezoek ging (zie CGVS, (A.-M.), p. 9). U vult het aan met nietszeggende zaken als: "We moeten luisteren, dat is een deel van ons werk als mensenrechtenactivisten" en "We proberen langs alle kanten hun te helpen. Wat we kunnen doen deden [we], wat we kunnen, meer kunnen we niet doen." (zie CGVS, (A.-M.), p. 9). Wat u zegt overtuigt uiteraard niet. Vervolgens krijgt u de kans om de rechten van weduwes toe te lichten. Alhoewel u herhaaldelijk naar hun rechten verwees, heeft u de grootste moeite om te concretiseren wat hun rechten precies inhielden. U herhaalt meermaals dat ze recht hebben op een loon (dat van hun echtgenoot) en een stuk grond (zie CGVS, (A.-M.), p. 8-13). Gevraagd om daar uitleg bij te geven vertelt u eerst over uw problemen, nadien herhaalt u in algemene bewoordingen wat u reeds zei, en vervolgens geeft u uw definitie van het woord 'weduwe'. Daarna wordt u expliciet gevraagd om uit te leggen op welk loon een weduwe recht heeft. U negeert eerst de vraag en zegt: "Dat is mijn job, dat is wat ik doe" (zie CGVS, (A.-M.), p. 10-11). Pas nadat vlakaf wordt gevraagd hoeveel er aan weduwes wordt uitbetaald, geeft u iets wat op een aanzet van een antwoord lijkt. Heel erg specifiek wordt het echter niet, u noemt enkele bedragen maar daar blijft het bij (zie CGVS, (A.-M.), p. 11). Nadien wordt u bevraagd over de uitbetaling van de lonen, maar ook daar blijft u eerder vaag en moeilijk te volgen (zie CGVS, (A.-M.), p. 11). Deze gebrekkige kennis is uiteraard heel opvallend voor iemand die toezag op het goede verloop van de uitbetalingen. Men mag redelijkerwijs verwachten dat u op simpel verzoek een precies en gedetailleerd overzicht van de uitbetalingen aan weduwes kan geven. Dat is niet het geval. U kan geen enkele procedure uitleggen, u schetst enkel een paar grote lijnen (zie CGVS, (A.-M.), p. 11)."

"U beweert verder dat u als mensenrechtenactivist gedetineerden bezocht en verslag uitbracht van hun situatie en de omstandigheden waarin ze werden vastgehouden (zie CGVS, (A.-M.), p. 9). U spreekt opnieuw enkel in omfloerste termen over wat u precies deed, zo zegt u: "We gingen die mensen bezoeken. Sommige mensen die mishandeld zijn in de gevangenis. Mishandeling op verschillende manieren. Ik geef u een voorbeeld, ik geef je een voorbeeld, ik zal je een voorbeeld geven. Sommige mensen blijven lang in de cel zonder dat ze bij de rechter moeten gaan. We kijken naar hun gezondheid ook. Wat ze nodig hebben vragen we aan hun, we vragen hen ook hoe de cipiers hun behandelen. Soms moeten we aan hen vertellen welke problemen dat wij hebben" [...] "Ik bedoel, we gingen naar de gevangenis, we stellen er veel vragen aan de mensen. Sommige mensen willen niet luisteren naar de problemen van de gevangenen. Enkel als de gevangenen hen sigaretten geven. Heel veel, heel veel problemen." (zie CGVS, (A.-M.), p. 11). De manier waarop u over de gevangenisbezoeken praat, de bewoording die u gebruikt, en de moeite die u heeft om uw dagelijkse taken uit te leggen, creëren grote twijfels over de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien kan u niet uitleggen wat er nadien met uw rapporten over de mensenrechtenschendingen in de gevangenis gebeurde. U beweert weinig meer dan dat u die brieven aan de directeur doorspeelde. Het is u echter compleet onduidelijk wat die er nadien mee deed. U zegt weinig meer dan: "Dat is zijn werk. Hij beslist wat hij er mee moet doen, dat is zijn werk bij ministerie. Om eerlijk te zeggen gebeurt er niets" (zie CGVS, (A.-M.), p. 12). Dezelfde vraag wordt u nogmaals gesteld, waarop u reageert met "Hoe kan ik dat weten?" (zie CGVS, (A.-M.), p. 12). Pas wanneer u voor de derde keer de kans krijgt om toe te lichten wat er met uw rapporten gebeurde, volgt er iet of wat een concreet antwoord. U beweert dat uw directeur de rapporten naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het Iraakse Rode Kruis verstuurde. Vreemd genoeg kan u niet zeggen naar welke afdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U maakt er zich vanaf met de woorden: "Dat is mijn taak niet, dat weet de directeur" (zie CGVS, (A.-M.), p. 12). Het is de zoveelste indicatie dat u absoluut niet op de hoogte bent van de procedures binnen uw dienst, hetgeen absoluut ongeloofwaardig is voor iemand die jarenlang als mensenrechtenactivist heeft gewerkt. Komt daarbij de vaststelling dat uw echtgenote in expliciete bewoordingen ontkent dat u gevangenisbezoeken heeft afgelegd. Volgens haar heeft u 'totaal niet' met gevangenen gewerkt en heeft ze daar nooit iets over gehoord (zie CGVS, (A.-G.), p. 4). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden ondergraven de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen profiel."

"U legt tot slot niet het minste begin van bewijs voor betreffende uw werk bij het Ministerie van Sociale Zorg. Volgens u werden alle documenten van uw werk vernield bij de bomaanslag op uw wagen (zie CGVS, (A.-M.), p. 9, 16-17). Uw verklaringen over deze aanslag zijn echter niet geloofwaardig (zie verder), waardoor de uitleg geen vergoelijking is voor het gebrek aan bewijs. U kan trouwens met moeite toelichten welke werkgerelateerde documenten zich in de wagen bevonden. U heeft het over "Heel veel documenten van werk. Ook ID's [identiteitsdocumenten], veel ID's dat ik werkte voor dienst

sociale zorg. Nog veel andere documenten.” (zie CGVS, (A.-M.), p. 16). Los daarvan is het natuurlijk weinig aannemelijk dat u al uw werkgerelateerde documenten in uw wagon bewaarde.”

“Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS enkel concluderen dat uw profiel als Iraaks mensenrechtenactivist absoluut ongeloofwaardig is. Het is bijgevolg evenmin geloofwaardig dat u omwille van uw activisme voor vervolging dient te vrezen.”

“Dat u in Turkije deelnam aan een cursus ‘mensenrechten’ van Human Restart verandert niets aan bovenstaande conclusie. Uw deelname aan de cursus berustte louter op toeval. In Istanbul zag u reclames voor de opleiding, het onderwerp interesseerde u, en u schreef zich in (zie CGVS, (A.-M.), p. 12-13). Na het doorlopen van de cursus kreeg u enkele getuigschriften die uw deelname bevestigden. Er waren geen indicaties dat u als gevolg van uw deelname aan de cursus voor vervolging dient te vrezen. Ter volledigheid merkt het CGVS op dat uw verklaringen over de cursus bij Human Restart de geloofwaardigheid van uw profiel als mensenrechtenactivist verder ondergraven. Op het moment dat u aan de cursus - een zware opleiding met ‘zware, belangrijke lessen’- deelnam had u naar eigen zeggen tien jaar ervaring op de teller. Men mag dan ook verwachten dat u tijdens de cursus een heel eind kon meepraten over uw ervaringen en uw invulling van het begrip ‘mensenrechten’. Aan de hand van enkele foto's waarop u het woord lijkt te nemen, werd u tijdens het interview de kans gegeven om uitleg te geven bij uw bijdrage op dat moment. Opnieuw blijkt dat u niets wezenlijk over ‘mensenrechten’ weet te vertellen. U zegt bijvoorbeeld: “Eigenlijk praatte ik toen vele [veel], weet het niet precies, maar in verband met programma van mensenrechten”, “Ik weet het niet, kan het niet herinneren, maar gaat over mensenrechten. Ik wil u zeggen, op het einde van de opleiding moet iedereen rechtstaan en bedanken aan de mensen die aanwezig zijn en ook danken aan mensen die opleiding gaven.”, en “Mensenrecht. Een mens wordt geboren met zijn rechten. Men wordt vrij geboren en heeft recht te genieten van leven. Hij heeft recht op leven, gezondheid, recht om te studeren, recht op gezondheid, recht op respecteren. Mens heeft rechten en plichten, geen discriminatie.” (zie CGVS, (A.-M.), p. 15). Dergelijke vage verklaringen komen niet uit de mond van iemand die tien jaar in het veld heeft gestaan.”

“Los daarvan beweert u dat uw werk als bewaker voor de Britse troepen en uw werk op de Iraakse olievelden (voor Amerikaanse bedrijven) een risico op vervolging met zich meebrengen (zie CGVS, (A.-M.), p. 16, 17, 22). Over uw werk bij de Britse troepen merkt het CGVS op dat u al in 2009 het werk op de academie staakte. Dat is trouwens in de veronderstelling dat u er werkelijk tot 2009 heeft gewerkt, iets waarover het CGVS zich hier verder niet uitspreekt. Bovendien kan bezwaarlijk worden gesteld dat iedere (voormalige) werknemer van de Britse troepen en/of Amerikaanse bedrijven op de Iraakse olievelden, onomstotelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Uw werkzaamheden voor de Britse en de Amerikaanse bedrijven op de olievelden worden pas problematisch wanneer u kunt aantonen dat er concrete en specifieke indicaties waren dat u omwille van dat werk wordt, of zal worden vervolgd. Die indicaties zijn in uw geval niet voor handen. De door u ingeroepen incidenten zijn namelijk allesbehalve geloofwaardig (zie verder).”

“In wat volgt worden de diverse door u aangehaalde bedreigingen en incidenten besproken. Uit de analyse van het CGVS blijkt dat deze niet overtuigen en bij vlagen compleet ongeloofwaardig zijn.”

“U beweert dat u tussen 2005 en 2012 herhaaldelijk dreigbrieven ontving die zowel aan u als aan uw broers waren gericht. In de brieven, opgesteld door een onbekende afzender, werden jullie van spionage voor de Amerikanen beschuldigd (zie CGVS, (A.-M.), p. 17-18). Veel indruk maakten deze brieven niet, u beweert dat jullie er weinig belang aan hechtten omdat duizenden mensen op die manier werden bedreigd (zie CGVS, (A.-M.), p. 18). Jullie zochten evenmin bescherming bij de autoriteiten. Volgens u werkten ze samen met de afzenders, maar dat is weinig meer dan een blote bewering die u niet staft met concrete indicaties (zie CGVS, (A.-M.), p. 18). U kan trouwens niet zeggen van wie de brieven kwamen. Dat er geen effectief gevaar op represailles was blijkt uit de vaststelling dat er nooit effectief gevolg werd gegeven aan het dreigement. Gesteld dat jullie werkelijk enkele dreigbrieven ontvingen, wijst niets er op dat u momenteel nog voor vervolging dient te vrezen. U heeft trouwens niet het minste begin van bewijs om aan te tonen dat jullie herhaaldelijk dreigbrieven ontvingen. Daarnaast heeft u de dreigbrieven niet gemeld bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Kortom, niet enkel volstaan de dreigbrieven op zich niet om een vrees voor vervolging te rechtvaardigen, er zijn ook grote twijfels of jullie überhaupt wel dreigbrieven hebben ontvangen.”

“Volgens u werden vóór het vertrek van de Britse troepen 23 tolken vermoord. Gesteld dat dit werkelijk is gebeurd, dan nog heeft dit geen enkele repercussie op uw situatie. De liquidatie van de tolken vond plaats in de periode 2005-2009, intussen meer dan 6 jaar geleden. Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw broers na 2009 deelnamen aan het openbaar leven en jullie leven gewoon verderzetten. Bovendien ging het om tolken, een heel specifiek profiel dat volledig losstaat van jullie (eventuele) functie. Het overlijden van de tolken is dus geenszins een indicatie dat u dient te vrezen voor vervolging.”

“Ook bij de aanslag op uw twee broers heeft het CGVS de grootste twijfels. Gevraagd om toe te lichten wat er op 30 juli 2013 gebeurde, schetst u in nauwelijks enkele zinnen het voorval. Men mag, gezien de

impact van het incident, redelijkerwijs meer precieze én doorleefde verklaringen van u verwachten (zie CGVS, (A.-M.), p. 19). Het bewijs dat u voorlegt ter staving van uw verklaringen is bovendien niet overtuigend. U heeft namelijk enkel een overlijdensakte en een bevestiging van het overlijden van uw broer Diyaa (zie Documenten, overlijdensakte broer Diyaa dd. 31/07/2013 - kopie bevestiging overlijden broer Diyaa dd. 31/07/2013), een type documenten waarmee in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w). Ze hebben pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige en volledige verklaringen. Dat is hier absoluut niet het geval. Het attest waarin uw moeder sociale zorg aanvraagt bevat geen verwijzingen naar de omstandigheden van het eventuele overlijden van uw broer (zie Documenten, kopie aanvraag tot sociale zorg - moeder dd. 10/12/2013 - zie CGVS, (A.-M.), p. 17). Bovendien beweren u en uw echtgenote dat uw broer Alaa bij de aanslag zwaargewond raakte, dat de politie ter plaatse kwam, en dat ze een onderzoek startten (zie CGVS, (A.-M.), p. 19 - zie CGVS, (A.-G.), p. 3). Vreemd genoeg legt u daar geen stukken van voor. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat er stukken bestaan en dat uw familie die in handen heeft (zie CGVS, (A.-M.), p. 19). Gevraagd waarom u ze niet voorlegt of kan voorleggen, beweert u dat u de aanleiding was van de aanslag en dat u het niet over uw hart krijgt om de documenten te vragen (zie CGVS, (A.-M.), p. 19). Die uitleg is niet geloofwaardig, u maakt niet aannemelijk een mensenrechtenactivist te zijn (geweest) en het is bijgevolg niet geloofwaardig dat ze u daarom zouden viseren (zie boven). Het gebrek aan overtuigend begin van bewijs kan u bijgevolg toerekenbaar worden geacht."

"U beweert dat u na de moord op uw broers opnieuw een dreigbrief ontving, maar dat is niet geloofwaardig. U meldde deze namelijk niet bij het invullen van de Vragenlijst (zie Vragenlijst, vraag 3.5) en uw echtgenote ontkent zelfs dat er een dreigbrief was (zie CGVS, (A.-G.), p. 3). Bovendien vergeet u de brief nadien te vermelden wanneer u wordt gevraagd wat er na de aanslag op uw broers is gebeurd (zie CGVS, (A.-M.), p. 20). In de brief werd volgens u verwezen naar uw werk als mensenrechtenactivist en de aanslag op uw broers (zie CGVS, (A.-M.), p. 20). Uw werk als mensenrechtenactivist is niet geloofwaardig, de aanslag op uw broers niet aannemelijk. In de ogen van het CGVS is het dus uitgesloten dat u eind 2013 een dreigbrief kreeg."

"Het is evenmin geloofwaardig dat u drie dagen na de dreigbrief een dreigtelefoon kreeg. De onbekende beller verwees namelijk enkel naar uw werk als mensenrechtenactivist (zie CGVS, (A.-M.), p. 20). Gezien dit laatste niet geloofwaardig is, is het evenmin plausibel dat u om die reden bedreigd werd."

"Wat rest is de aanslag op uw wagen. Ook die maakt u geenszins aannemelijk. Uit het voorgaande blijkt dat de andere incidenten die u aanhaalde allerm minst geloofwaardig of aannemelijk waren (zie boven). Het is dan ook de vraag waarom er uit het niets, eind 2014, een aanslag op uw wagen werd gepleegd. Bovendien is het geheel onduidelijk wie achter de aanslag zat, u zegt: "100 procent ofwel politiciers in Al Basra. En als zij het niet zijn, dan de partijen in Al Basra" (zie CGVS, (A.-M.)). U oppert dus enkel wat hypothesen, weinig meer dan losse, ongefundeerde veronderstellingen. Dat de politici u zouden viseren omwille van uw werk als mensenrechtenactivist is op zijn beurt niet geloofwaardig (zie hoger). Dat de partijen u vanuit het niets zouden viseren is trouwens opmerkelijk en weinig aannemelijk. Niet in het minst omdat het hoogst onduidelijk is waarom ze dat zouden doen, én omdat u niet kan overtuigen dat de bomaanslag werkelijk plaatsvond. U heeft namelijk niet het minste begin van bewijs om uw verklaringen te onderbouwen. Bovendien waren er nadien geen indicaties dat u nog werd geviséerd door de daders van de aanslag, hetgeen een opmerkelijke gang van zaken is: er wordt vanuit het niets een aanslag op uw wagen gepleegd, deze mislukt, en nadien wordt er niets meer tegen u ondernomen. Het is weliswaar geloofwaardig dat u gehoorschade heeft, maar uit uw verklaringen kan geenszins worden geconcludeerd dat die het gevolg is van de ontploffing van uw wagen. Verder is het opmerkelijk dat u net voor uw vertrek nog een nieuw internationaal rijbewijs afhaalde, dit terwijl u beweert dat u na de aanslag moest onderduiken en niet langer aan het openbaar leven deelnam. Dat die vrees, die u tot drastische maatregelen noopte, u er niet van weerhield om een nieuw rijbewijs aan te vragen en af te halen is ietwat vreemd (zie CGVS, (A.-M.), p. 14 - zie Documenten, internationaal rijbewijs dd. 19/01/2015). Opmerkelijke beweringen vragen om bewijzen, in de vorm van overtuigende verklaringen en betrouwbaar begin van bewijs. Geen van beiden is hier aanwezig."

"Tot slot merkt het CGVS op dat uw verklaringen over de personen die achter de dreigementen zaten, dreigementen die reeds ongeloofwaardig of onaannemelijk bleken, evenmin geloofwaardig zijn. U beweert dat u als mensenrechtenactivist in aanvaring kwam met enkele toppolitici waaronder de gouverneur van Basra, de verantwoordelijke van de Baladiyat (stadhuis), en de topofficier van de politie van Basra (zie CGVS, (A.-M.), p. 10, 12). U was geen mensenrechtenactivist dus het is bij voorbaat ongeloofwaardig dat ze u daarom zouden vervolgen. Bovendien, ter bijkomende illustratie dat uw verklaringen op niets gebaseerd blijken, kunnen u en uw echtgenote niet uitleggen wat u precies misdeed waardoor u in hun vizier terecht kwam. U blijft keer op keer herhalen dat u voor de rechten van de weduwes opkwam maar dat de politici het geld in hun zakken staken. Idem bij uw echtgenote, ook zij wordt niet concreet over de reden van de dreigementen (zie CGVS, (A.-G.), p. 3 - zie CGVS, (A.-M.), p.

21-22). Daarnaast vermeldt u de sjiitische en soennitische partijen die u zouden bedreigen. Doorheen het gehoor geeft u meermaals aan dat u niet weet vanuit welke hoek die bedreigingen kwamen (zie hoger). U verwijst weliswaar naar 'partijen', maar u noemt deze nooit bij naam. Vreemd, want in de Vragenlijst meldde u dat u werd bedreigd door soennitische partijen, zoals 'Al-Hizb Al-Islami', en door sjiitische partijen, zoals 'Tayyar Al-Sadri' (zie Vragenlijst, vraag 3.4). Hiermee geconfronteerd geeft u geen verklaring. U geeft enkel volgende verwarrende uitleg: "Ja, dat zei ik. Maar namen, wie dat precies zijn, dat zijn milities. Sommige voor deze kant, andere voor andere kant. Wij plukken resultaat" (zie CGVS, (A.-M.), p. 21). Gevraagd waarom deze achter de dreigementen staken, zegt u enkel dat het de twee grootste partijen zijn en dat ze elkaar tegenwerken (zie CGVS, (A.-M.), p. 21). Ook op dit punt kunnen uw verklaringen dus niet overtuigen."

"Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Iraq, The Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er

door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Aangezien u geen elementen of documenten aanbrengt die bovenstaande appreciatie kunnen veranderen, én u uit dezelfde provincie afkomstig bent, kan de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus u evenmin worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster betoogt dat zij zich over de punten waarover strijdigheden werden vastgesteld tussen haar eigen verklaringen en deze van haar echtgenoot nooit fatsoenlijk heeft kunnen uitdrukken of verdedigen, en dit gelet op de korte duur van haar gehoor bij het CGVS en de omstandigheden waarin dit gehoor plaatsvond. Ook haar echtgenoot werd nooit met deze strijdigheden geconfronteerd. Aldus kreeg geen van beide de kans om hierover duidelijkheid te verschaffen.

Verzoekster betoogt verder dat het CGVS niet aangeeft waarom de overwegingen in de beslissing ten aanzien van haar echtgenoot ook eigen zijn aan haar asielmotieven.

Voor het overige beroept verzoekster zich in het onderhavige verzoekschrift integraal op dezelfde feiten, middelen, argumenten en stukken als degene die door haar echtgenoot werden aangevoerd in het kader van diens beroepsverzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit verzoekschrift is bij de RvV gekend onder het rolnummer RvV 179 623.

2.2.1. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij laat uitschijnen dat het CGVS in de bestreden beslissing niet zou aangeven waarom de motieven ten aanzien van haar echtgenoot tevens gelden voor haar. Zij miskent hiermee immers de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat zij zich beriep op identiek dezelfde asielmotieven als haar echtgenoot, dat zij geen eigen asielmotieven wenste toe te voegen en dat zij geen elementen of documenten aanbracht die de in hoofde van haar man gedane appreciatie konden veranderen.

Verzoekster bevestigt in het onderhavige verzoekschrift meermaals uitdrukkelijk dat zij zich op exact dezelfde asielmotieven beroept als deze van haar echtgenoot en dat zij zelf geen asielmotieven wenst toe te voegen. Daarenboven beroept zij zich in het verzoekschrift grotendeels op dezelfde feiten, middelen, argumenten en stukken als degene die door haar echtgenoot werden aangevoerd in het kader van diens beroepsverzoekschrift bij de RvV.

In het kader van het door verzoeksters echtgenoot ingediende beroep, zoals reeds aangegeven gekend onder het rolnummer RvV 179 623, werd ten aanzien van verzoeksters echtgenoot bij arrest nr. 158 965 van 18 december 2015 van de RvV geoordeeld als volgt:

"(...) 2.2.4. Verzoeker alludeert in het verzoekschrift meermaals op problemen met de tolk tijdens het gehoor bij het CGVS. Hij kan hierin echter niet worden gevolgd. Er werd aan verzoeker bij de aanvang van het gehoor gevraagd of hij de tolk begreep. Tevens werd hem verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden. Verzoeker verklaarde eenduidig dat hij de tolk goed begreep. Hij maakte geen melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Aan het einde van het gehoor stelde hij bovendien uitdrukkelijk alle vragen te hebben begrepen en de tolk goed te hebben begrepen. Tevens stelde hij niets meer te willen toevoegen. Ook zijn advocaat, die hem bijstond tijdens het gehoor, maakte geen melding van enig probleem inzake de vertaling of communicatie (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.1-2; 22). Gelet op het voorgaande, is het niet ernstig om post factum op te werpen dat er bij het CGVS problemen met de tolk zouden zijn geweest.

Verzoeker verklaarde in het kader van onderhavige asielprocedure dat hij reeds sedert 2005 mensenrechtenactivist is. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing vooreerst echter met recht gemotiveerd:

"Uw verklaringen over uw werk als trainer 'mensenrechten' in de academie van Basra overstijgen zelden of nooit het algemene. U beweert dat er in 2005 trainers werden gezocht, dat u zich aanbood, en na een korte controle van uw documenten en intellectuele capaciteiten, tot lesgever 'mensenrechten' werd benoemd (zie CGVS, (A.-M.), p. 7-8). Nadien bleef u er vijf jaar als trainer werken. Uw verklaringen over de inhoud van de trainingen blijven eerder op de vlakte. U beweert dat jullie bediendes en ambtenaren instrueerden over mensenrechten, in het kader van een bewustwordingscampagne (zie CGVS, (A.-M.), p. 8). Gevraagd om toe te lichten wat u deed, zegt u eerst weinig meer dan dat mensen bij jullie in opleiding kwamen en jullie uitleg over hun rechten gaven (zie CGVS, p. 7). De vraag wordt herhaald, waarop u een soort theoretische bespiegeling over de mensenrechten geeft (zie CGVS, (A.-M.), p. 8). Uit uw antwoorden en de manier waarop u praat over de job die u vijf jaar deed, spreekt weinig overtuigingskracht. Van een lesgever met uw ervaring mogen spontane en uitgebreide verklaringen worden verwacht. Het is een eerste indicatie dat het door u aangemeten profiel als mensenrechtenactivist niet klopt. U legt weliswaar een certificaat van de Basrah Academy Joint Training voor waaruit blijkt dat u met succes een cursus 'opleider in de mensenrechten' doorliep (zie Documenten, certificaat Basra academy Joint training – Basrah STC dd. 25/03/2008 - zie CGVS, (A.-M.), p. 16), maar het document spreekt zich niet uit over de vraag of u al dan niet vijf jaar als leraar mensenrechten heeft gewerkt. Bovendien werd het certificaat opgesteld naar aanleiding van een opleiding die u tussen 7 januari 2008 en 28 februari 2008 heeft gevolgd, dus pas drie jaar nadat u als lesgever zou zijn beginnen werken. Dat is uiteraard opmerkelijk, aangezien u zei dat u reeds in 2005 een opleiding kreeg. Dat u uw werk als opleider enkel kan staven met weinig spontane en doorleefde verklaringen, en met een attest dat pas aan het eind van uw loopbaan in de academie werd uitgevaardigd, doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van deze episode uit uw carrière als mensenrechtenactivist."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij poogt ten onrechte te laten uitschijnen dat verweerder in zijn hoofde op zoek zou zijn gegaan naar theoretische en algemene beginselen uit de mensenrechtenleer. Tevens stelt hij ten onrechte dat verweerder van hem een academische kennis verwachtte of aannam dat hij baanbrekend humanitair werk zou hebben verricht. Uit het voorgaande blijkt namelijk dat verweerder vroeg naar de concrete en persoonlijke invulling van de taken die verzoeker zelf verklaarde te hebben gehad. Gelet op het profiel dat hij zichzelf aanmat, mocht daarbij weldegelijk van hem worden verwacht om hierover op een doorleefde en overtuigende wijze te verhalen. Verzoeker bleek hiertoe echter niet in staat en verviel in algemeenheden. De algemene stelling dat verzoeker een emotioneel zware tijd doormaakt kan evenmin volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande. Verzoekers actuele situatie verhindert dit niet dat van hem mag worden verwacht dat hij in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige, spontane en doorleefde verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke elementen in zijn asielrelaas.

Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat verzoeker allerm minst overtuigende verklaringen aflegde over zijn werk bij het Ministerie van Sociale Zorg. Zo blijkt hieruit dat verzoeker een omschrijving van de taken van zijn dienst gaf hoewel hem naar de exacte naam van deze dienst werd gevraagd. Verzoeker betwist dit gegeven niet. Tevens blijkt hieruit dat verzoeker niet bij machte bleek om een duidelijk overzicht te geven van de structuur van zijn dienst. Slechts zeer moeizaam kon hij een rudimentaire structuur van zijn dienst schetsen. Dat de vraag initieel niet duidelijk was kan dit niet verklaren. Reeds hoger werd opgemerkt dat de beweerdte vertaalproblemen niet aangenomen kunnen worden. Bovendien werd de vraag, wanneer verzoeker deze niet leek te snappen, uitgelegd. Nadat hij niet bij machte bleek om de structuur van zijn dienst te tekenen, werd vervolgens via een andere vraagstelling getracht om hierover duidelijkheid te krijgen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.9-10). Uit verzoekers gezegden, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt genoegzaam dat hij niet in staat was om hierover duidelijkheid te verschaffen. Verzoeker verwijt verweerder voorts dat deze ervan zou zijn uitgegaan dat hij als mensenrechtenactivist werkzaam was op het ministerie. Dit verwijt kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst blijkt uit verzoekers gezegden dat hij zichzelf consequent als mensenrechtenactivist bij deze dienst omschreef (ibid., p.8-13). Bovendien is het net verweerder die in de bestreden beslissing stelt dat zijn taken eerder gelijken op deze van een ambtenaar bij een dienst voor sociale uitkeringen of sociale zorg. Verzoeker tracht verder zijn taken te minimaliseren om zijn gebrek aan kennis omtrent de structuur van zijn dienst te vergoelijken. Ook hierin kan hij niet worden gevolgd. Bij het CGVS stelde hij omtrent zijn rol in de afdeling "mensenrechtenactivisten" namelijk nog: "Ik ben de grootste daar, de belangrijkste, ik ben de verantwoordelijke van de andere. In elke afdeling is er iemand verantwoordelijk voor de afdeling" (ibid., p.10). De algemene bewering dat de overheidsinstellingen van Irak allesbehalve gestroomlijnd draaien kan tot slot evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Bovendien wordt deze bewering ondergraven doordat verzoeker blijkens het voorgaande nog tal van andere verklaringen trachtte te geven voor zijn onvermogen om de structuur van zijn dienst weer te geven. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker deze verklaringen zou bieden indien zijn dienst toch geen (duidelijke) structuur had.

Verzoeker bleek daarenboven andermaal niet in staat om op een spontane, doorleefde, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteen te zetten waaruit zijn concrete taken binnen het Ministerie van Sociale Zaken dan wel bestonden. Verzoeker laat de bestreden beslissing in deze volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"U beweert dat u er op moest toezien dat de rechten van weduwen en wezen werden gegarandeerd. Gevraagd om toe te lichten wat dat precies inhield, geraakt u niet verder dan enkele algemeenheden: "Ik volgde de gezinnen, kinderen die wees zijn en vrouwen wiens man overleden zijn, weduwen. Ik volgde hun dossier en lonen" (zie CGVS, (A.-M.), p. 8). Nadien worden bijkomende vragen over de taken van uw dienst en uw specifiek takenpakket gesteld, maar u geraakt nergens verder dan enkele algemeenheden over de taken van het Ministerie van Sociale Zorg. Opnieuw: de antwoorden die u geeft lijken veeleer op die van een buitenstaander. Er is absoluut geen sprake van een gedegen kennis van de procedures en werking van de dienst. U herhaalt meermaals dat weduws recht hebben op een uitkering en een stuk grond, dat jullie dienst die dossiers opvolgde, en dat u soms op huisbezoek ging (zie CGVS, (A.-M.), p. 9). U vult het aan met nietszeggende zaken als: "We moeten luisteren, dat is een deel van ons werk als mensenrechtenactivisten" en "We proberen langs alle kanten hun te helpen. Wat we kunnen doen deden [we], wat we kunnen, meer kunnen we niet doen." (zie CGVS, (A.-M.), p. 9). Wat u zegt overtuigt uiteraard niet. Vervolgens krijgt u de kans om de rechten van weduws toe te lichten. Alhoewel u herhaaldelijk naar hun rechten verwees, heeft u de grootste moeite om te concretiseren wat hun rechten precies inhielden. U herhaalt meermaals dat ze recht hebben op een loon (dat van hun echtgenoot) en een stuk grond (zie CGVS, (A.-M.), p. 8-13). Gevraagd om daar uitleg bij te geven vertelt u eerst over uw problemen, nadien herhaalt u in algemene bewoordingen wat u reeds zei, en vervolgens geeft u uw definitie van het woord 'weduwe'. Daarna wordt u expliciet gevraagd om uit te leggen op welk loon een weduwe recht heeft. U negeert eerst de vraag en zegt: "Dat is mijn job, dat is wat ik doe" (zie CGVS, (A.-M.), p. 10-11). Pas nadat vlakaf wordt gevraagd hoeveel er aan weduws wordt uitbetaald, geeft u iets wat op een aanzet van een antwoord lijkt. Heel erg specifiek wordt het echter niet, u noemt enkele bedragen maar daar blijft het bij (zie CGVS, (A.-M.), p. 11). Nadien wordt u bevraagd over de uitbetaling van de lonen, maar ook daar blijft u eerder vaag en moeilijk te volgen (zie CGVS, (A.-M.), p. 11). Deze gebrekkige kennis is uiteraard heel opvallend voor iemand die toezag op het goede verloop van de uitbetalingen. Men mag redelijkerwijs verwachten dat u op simpel verzoek een precies en gedetailleerd overzicht van de uitbetalingen aan weduws kan geven. Dat is niet het geval. U kan geen enkele procedure uitleggen, u schetst enkel een paar grote lijnen (zie CGVS, (A.-M.), p. 11). U beweert verder dat u als mensenrechtenactivist gedetineerden bezocht en verslag uitbracht van hun situatie en de omstandigheden waarin ze werden vastgehouden (zie CGVS, (A.-M.), p. 9). U spreekt

opnieuw enkel in omfloerste termen over wat u precies deed, zo zegt u: "We gingen die mensen bezoeken. Sommige mensen die mishandeld zijn in de gevangenis. Mishandeling op verschillende manieren. Ik geef u een voorbeeld, ik geef je een voorbeeld, ik zal je een voorbeeld geven. Sommige mensen blijven lang in de cel zonder dat ze bij de rechter moeten gaan. We kijken naar hun gezondheid ook. Wat ze nodig hebben vragen we aan hun, we vragen hen ook hoe de cipiers hun behandelen. Soms moeten we aan hen vertellen welke problemen dat wij hebben" [...] "Ik bedoel, we gingen naar de gevangenis, we stellen er veel vragen aan de mensen. Sommige mensen willen niet luisteren naar de problemen van de gevangenen. Enkel als de gevangenen hen sigaretten geven. Heel veel, heel veel problemen." (zie CGVS, (A.-M.), p. 11). De manier waarop u over de gevangenisbezoeken praat, de bewoording die u gebruikt, en de moeite die u heeft om uw dagelijkse taken uit te leggen, creëren grote twijfels over de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien kan u niet uitleggen wat er nadien met uw rapporten over de mensenrechtenschendingen in de gevangenis gebeurde. U beweert weinig meer dan dat u die brieven aan de directeur doorspeelde. Het is u echter compleet onduidelijk wat die er nadien mee deed. U zegt weinig meer dan: "Dat is zijn werk. Hij beslist wat hij er mee moet doen, dat is zijn werk bij ministerie. Om eerlijk te zeggen gebeurt er niets" (zie CGVS, (A.-M.), p. 12). Dezelfde vraag wordt u nogmaals gesteld, waarop u reageert met "Hoe kan ik dat weten?" (zie CGVS, (A.-M.), p. 12). Pas wanneer u voor de derde keer de kans krijgt om toe te lichten wat er met uw rapporten gebeurde, volgt er iet of wat een concreet antwoord. U beweert dat uw directeur de rapporten naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het Iraakse Rode Kruis verstuurde. Vreemd genoeg kan u niet zeggen naar welke afdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U maakt er zich vanaf met de woorden: "Dat is mijn taak niet, dat weet de directeur" (zie CGVS, (A.-M.), p. 12). Het is de zoveelste indicatie dat u absoluut niet op de hoogte bent van de procedures binnen uw dienst, hetgeen absoluut ongeloofwaardig is voor iemand die jarenlang als mensenrechtenactivist heeft gewerkt." De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker geheel niet worden aangevochten, onverminderd overeind.

Verzoeker brengt ter staving van zijn vermeende werkzaamheden voor het Ministerie van Sociale Zorg bovendien niet het minste begin van bewijs bij. Hij gaf hiervoor geen afdoende verklaring. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, is het immers niet aannemelijk dat hij alle aan zijn werk gerelateerde documenten in zijn (opgeblazen) wagen bewaarde en bleek hij slechts met moeite aan te kunnen geven over welke documenten het ging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde profiel, activiteiten en werkzaamheden als mensenrechtenactivist in Irak.

Dat verzoeker in Turkije deelnam aan een cursus mensenrechten van 'Human Restart' doet hieraan niets af. Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader volledig ongemoeid waar gesteld wordt: "Dat u in Turkije deelnam aan een cursus 'mensenrechten' van Human Restart verandert niets aan bovenstaande conclusie. Uw deelname aan de cursus berustte louter op toeval. In Istanbul zag u reclames voor de opleiding, het onderwerp interesseerde u, en u schreef zich in (zie CGVS, (A.-M.), p. 12-13). Na het doorlopen van de cursus kreeg u enkele getuigschriften die uw deelname bevestigden. Er waren geen indicaties dat u als gevolg van uw deelname aan de cursus voor vervolging dient te vrezen. Ter volledigheid merkt het CGVS op dat uw verklaringen over de cursus bij Human Restart de geloofwaardigheid van uw profiel als mensenrechtenactivist verder ondergraven. Op het moment dat u aan de cursus - een zware opleiding met 'zware, belangrijke lessen'- deelnam had u naar eigen zeggen tien jaar ervaring op de teller. Men mag dan ook verwachten dat u tijdens de cursus een heel eind kon meepraten over uw ervaringen en uw invulling van het begrip 'mensenrechten'. Aan de hand van enkele foto's waarop u het woord lijkt te nemen, werd u tijdens het interview de kans gegeven om uitleg te geven bij uw bijdrage op dat moment. Opnieuw blijkt dat u niets wezenlijk over 'mensenrechten' weet te vertellen. U zegt bijvoorbeeld: "Eigenlijk praatte ik toen vele [veel], weet het niet precies, maar in verband met programma van mensenrechten", "Ik weet het niet, kan het niet herinneren, maar gaat over mensenrechten. Ik wil u zeggen, op het einde van de opleiding moet iedereen rechtstaan en bedanken aan de mensen die aanwezig zijn en ook danken aan mensen die opleiding gaven.", en "Mensenrecht. Een mens wordt geboren met zijn rechten. Men wordt vrij geboren en heeft recht te genieten van leven. Hij heeft recht op leven, gezondheid, recht om te studeren, recht op gezondheid, recht op respecteren. Mens heeft rechten en plichten, geen discriminatie." (zie CGVS, (A.-M.), p. 15). Dergelijke vage verklaringen komen niet uit de mond van iemand die tien jaar in het veld heeft gestaan." Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoeker verklaarde tussen 2005 en 2012 meermaals dreigbrieven te hebben ontvangen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“U beweert dat u tussen 2005 en 2012 herhaaldelijk dreigbrieven ontving die zowel aan u als aan uw broers waren gericht. In de brieven, opgesteld door een onbekende afzender, werden jullie van spionage voor de Amerikanen beschuldigd (zie CGVS, (A.-M.), p. 17-18). Veel indruk maakten deze brieven niet, u beweert dat jullie er weinig belang aan hechtten omdat duizenden mensen op die manier werden bedreigd (zie CGVD, (A.-M.), p. 18). Jullie zochten evenmin bescherming bij de autoriteiten. Volgens u werkten ze samen met de afzenders, maar dat is weinig meer dan een blote bewering die u niet staft met concrete indicaties (zie CGVS, (A.-M.), p. 18). U kan trouwens niet zeggen van wie de brieven kwamen. Dat er geen effectief gevaar op represailles was blijkt uit de vaststelling dat er nooit effectief gevolg werd gegeven aan het dreigement. Gesteld dat jullie werkelijk enkele dreigbrieven ontvingen, wijst niets er op dat u momenteel nog voor vervolging dient te vrezen. U heeft trouwens niet het minste begin van bewijs om aan te tonen dat jullie herhaaldelijk dreigbrieven ontvingen. Daarnaast heeft u de dreigbrieven niet gemeld bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Kortom, niet enkel volstaan de dreigbrieven op zich niet om een vrees voor vervolging te rechtvaardigen, er zijn ook grote twijfels of jullie überhaupt wel dreigbrieven hebben ontvangen.”

Verzoeker voert geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van voormelde motieven. Hij beperkt zich er immers toe te poneren dat dreigbrieven steeds anoniem zijn en dat hij de brieven heeft vernietigd. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de voormelde motieven.

Omtrent het incident waarbij volgens verzoeker een aantal tolken werden vermoord, wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Volgens u werden vóór het vertrek van de Britse troepen 23 tolken vermoord. Gesteld dat dit werkelijk is gebeurd, dan nog heeft dit geen enkele repercussie op uw situatie. De liquidatie van de tolken vond plaats in de periode 2005-2009, intussen meer dan 6 jaar geleden. Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw broers na 2009 deelnamen aan het openbaar leven en jullie leven gewoon verderzetten. Bovendien ging het om tolken, een heel specifiek profiel dat volledig losstaat van jullie (eventuele) functie. Het overlijden van de tolken is dus geenszins een indicatie dat u dient te vrezen voor vervolging.”

Verzoeker onderneemt niet de minste poging om deze motieven te weerleggen. Deze vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert verder geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gesteld wordt:

“Ook bij de aanslag op uw twee broers heeft het CGVS de grootste twijfels. Gevraagd om toe te lichten wat er op 30 juli 2013 gebeurde, schetst u in nauwelijks enkele zinnen het voorval. Men mag, gezien de impact van het incident, redelijkerwijs meer precieze én doorleefde verklaringen van u verwachten (zie CGVS, (A.-M.), p. 19). Het bewijs dat u voorlegt ter staving van uw verklaringen is bovendien niet overtuigend. U heeft namelijk enkel een overlijdensakte en een bevestiging van het overlijden van uw broer Diyaa (zie Documenten, overlijdensakte broer Diyaa dd. 31/07/2013 - kopie bevestiging overlijden broer Diyaa dd. 31/07/2013), een type documenten waarmee in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w). Ze hebben pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige en volledige verklaringen. Dat is hier absoluut niet het geval. Het attest waarin uw moeder sociale zorg aanvraagt bevat geen verwijzingen naar de omstandigheden van het eventuele overlijden van uw broer (zie Documenten, kopie aanvraag tot sociale zorg - moeder dd. 10/12/2013 - zie CGVS, (A.-M.), p. 17). Bovendien beweren u en uw echtgenote dat uw broer Alaa bij de aanslag zwaargewond raakte, dat de politie ter plaatse kwam, en dat ze een onderzoek startten (zie CGVS, (A.-M.), p. 19 - zie CGVS, (A.-G.), p. 3). Vreemd genoeg legt u daar geen stukken van voor. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat er stukken bestaan en dat uw familie die in handen heeft (zie CGVS, (A.-M.), p. 19). Gevraagd waarom u ze niet voorlegt of kan voorleggen, beweert u dat u de aanleiding was van de aanslag en dat u het niet over uw hart krijgt om de documenten te vragen (zie CGVS, (A.-M.), p. 19). Die uitleg is niet geloofwaardig, u maakt niet aannemelijk een mensenrechtenactivist te zijn (geweest) en het is bijgevolg niet geloofwaardig dat ze u daarom zouden viseren (zie boven). Het gebrek aan overtuigend begin van bewijs kan u bijgevolg toerekenbaar worden geacht.”

Verzoeker kan immers niet worden gevolgd waar hij op heden tracht te laten uitschijnen dat hij door zijn preciaire situatie in de onmogelijkheid was om bewijzen te verzamelen. Uit voormelde verklaringen blijkt dat hij dit zelfs niet heeft betracht. Nochtans kon van hem worden verwacht dat hij minstens een poging zou hebben gedaan om verdere bewijzen te bekomen. De voormelde motivering vindt steun in het

dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien deze niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind.

Aangaande de bedreigingen die verzoeker nog beweert te hebben ontvangen na de aanslag op zijn broers, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

"U beweert dat u na de moord op uw broers opnieuw een dreigbrief ontving, maar dat is niet geloofwaardig. U meldde deze namelijk niet bij het invullen van de Vragenlijst (zie Vragenlijst, vraag 3.5) (...). Bovendien vergeet u de brief nadien te vermelden wanneer u wordt gevraagd wat er na de aanslag op uw broers is gebeurd (zie CGVS, (A.-M.), p. 20). In de brief werd volgens u verwezen naar uw werk als mensenrechtenactivist en de aanslag op uw broers (zie CGVS, (A.-M.), p. 20). Uw werk als mensenrechtenactivist is niet geloofwaardig, de aanslag op uw broers niet aannemelijk. In de ogen van het CGVS is het dus uitgesloten dat u eind 2013 een dreigbrief kreeg.

Het is evenmin geloofwaardig dat u drie dagen na de dreigbrief een dreigtelefoon kreeg. De onbekende beller verwees namelijk enkel naar uw werk als mensenrechtenactivist (zie CGVS, (A.-M.), p. 20). Gezien dit laatste niet geloofwaardig is, is het evenmin plausibel dat u om die reden bedreigd werd." Verzoeker onderneemt niet de minste poging om deze motieven te ontkrachten.

Omtrent de aanslag op verzoekers wagen, wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Wat rest is de aanslag op uw wagen. Ook die maakt u geenszins aannemelijk. Uit het voorgaande blijkt dat de andere incidenten die u aanhaalde allerm minst geloofwaardig of aannemelijk waren (zie boven). Het is dan ook de vraag waarom er uit het niets, eind 2014, een aanslag op uw wagen werd gepleegd. Bovendien is het geheel onduidelijk wie achter de aanslag zat, u zegt: "100 procent ofwel politiciers in Al Basra. En als zij het niet zijn, dan de partijen in Al Basra" (zie CGVS, (A.-M.)). U oppert dus enkel wat hypothesen, weinig meer dan losse, ongefundeerde veronderstellingen. Dat de politici u zouden viseren omwille van uw werk als mensenrechtenactivist is op zijn beurt niet geloofwaardig (zie hoger). Dat de partijen u vanuit het niets zouden viseren is trouwens opmerkelijk en weinig aannemelijk. Niet in het minst omdat het hoogst onduidelijk is waarom ze dat zouden doen, én omdat u niet kan overtuigen dat de bomaanslag werkelijk plaatsvond. U heeft namelijk niet het minste begin van bewijs om uw verklaringen te onderbouwen. Bovendien waren er nadien geen indicaties dat u nog werd gevisieerd door de daders van de aanslag, hetgeen een opmerkelijke gang van zaken is: er wordt vanuit het niets een aanslag op uw wagen gepleegd, deze mislukt, en nadien wordt er niets meer tegen u ondernomen. Het is weliswaar geloofwaardig dat u gehoorschade heeft, maar uit uw verklaringen kan geenszins worden geconcludeerd dat die het gevolg is van de ontploffing van uw wagen. Verder is het opmerkelijk dat u net voor uw vertrek nog een nieuw internationaal rijbewijs afhaalde, dit terwijl u beweert dat u na de aanslag moest onderduiken en niet langer aan het openbaar leven deelnam. Dat die vrees, die u tot drastische maatregelen noopte, u er niet van weerhield om een nieuw rijbewijs aan te vragen en af te halen is ietwat vreemd (zie CGVS, (A.-M.), p. 14 - zie Documenten, internationaal rijbewijs dd. 19/01/2015). Opmerkelijke beweringen vragen om bewijzen, in de vorm van overtuigende verklaringen en betrouwbaar begin van bewijs. Geen van beiden is hier aanwezig."

De foto's bij het verzoekschrift (bijlage 4) kunnen niet gelden als bewijs voor de beweerdde aanslag op verzoekers wagen. Uit de foto's kan immers hoegenaamd niet kan worden afgeleid van wie de opgeblazen wagen is of in welke omstandigheden deze wagen werd vernield. Daar verzoeker over de vermeende aanslag op zijn wagen ongeloofwaardige verklaringen aflegde, kan aldus niet worden aangenomen dat het zijn wagen zou betreffen en dat deze werd vernield door een aanslag. Verzoeker laat de voormelde motieven voor het overige ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielmotieven.

Verzoeker voert verder geen dienstige argumenten aan tegen de terechte motivering die luidt als volgt:

"Los daarvan beweert u dat uw werk als bewaker voor de Britse troepen en uw werk op de Iraakse olievelden (voor Amerikaanse bedrijven) een risico op vervolging met zich meebrengen (zie CGVS, (A.-M.), p. 16, 17, 22). Over uw werk bij de Britse troepen merkt het CGVS op dat u al in 2009 het werk op de academie staakte. Dat is trouwens in de veronderstelling dat u er werkelijk tot 2009 heeft gewerkt, iets waarover het CGVS zich hier verder niet uitspreekt. Bovendien kan bezwaarlijk worden gesteld dat iedere (voormalige) werknemer van de Britse troepen en/of Amerikaanse bedrijven op de Iraakse olievelden, onomstotelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Uw werkzaamheden voor de Britse en de Amerikaanse bedrijven op de olievelden worden pas problematisch wanneer u kunt aantonen dat er concrete en specifieke indicaties waren dat u omwille van dat werk wordt, of zal worden

vervolgd. Die indicaties zijn in uw geval niet voor handen. De door u ingeroepen incidenten zijn namelijk allesbehalve geloofwaardig”.

Vooreerst volgt verzoeker het CGVS immers uitdrukkelijk in de stelling dat zijn loutere tewerkstelling voor de Britse troepen en de Amerikaanse bedrijven op Iraakse olievelden niet automatisch een gegronde vrees voor vervolging met zich brengt. Tevens bevestigt hij dat zulke werknemers niet allemaal gevisieerd worden. Vervolgens tracht hij weliswaar te laten uitschijnen dat hij door een combinatie van factoren wel zou worden gevisieerd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, doch hij kan hierin niet worden gevolgd. De factoren waarnaar verzoeker in dit kader verwijst, betreffen immers allemaal elementen die reeds hoger ongeloofwaardig werden bevonden.

De documenten in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De stukken bij het verzoekschrift kunnen het voorgaande evenmin ontkrachten. De foto's van een brandend gebouw of voertuig (bijlage 4) werden reeds hoger besproken. De overige foto's (bijlagen 3 en 5) bevatten geen elementen die aan de voormelde vaststellingen afbreuk kunnen doen. Dat verzoeker voor een bedrijf op een olieveld heeft gewerkt, wordt in hetgeen voorafgaat immers niet betwist. Evenmin wordt hierin betwist dat verzoeker in Turkije een opleiding bijwoonde.

De eigenhandig geschreven brief die ter terechtzitting werd neergelegd betreft een vraag aan de Raad om zijn dossier welwillend en humaan te behandelen. Deze brief kan geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin. Kritiek op de overige, overvloedige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing (onder meer inzake de vastgestelde strijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de verklaringen van zijn echtgenote) kan derhalve op zich niet leiden tot een andere conclusie.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Iraq, The Security Situation in South Iraq” van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiietische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen

en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker slaagt er niet in deze motivering te weerleggen. De blote bewering dat de voormelde landeninformatie verouderd of niet meer up to date zou zijn kan immers hoegenaamd niet volstaan om aan deze landeninformatie afbreuk te doen. Verzoeker brengt bovendien zelf niet het minste begin van informatie bij en toont derhalve niet aan dat de situatie in Zuid-Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker daarnaast stelt dat hij

onder de categorie van het overheidspersoneel valt, dient te worden herhaald dat reeds hoger werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde profiel en activiteiten als mensenrechtenactivist in Irak, dat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde werkzaamheden voor het Ministerie van Sociale Zorg en dat niet kan worden aangenomen dat hij ingevolge zijn andere werkzaamheden dreigt te worden geviseerd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

De voormelde motieven gelden gelet op de hoger gedane vaststellingen derhalve ook voor verzoekster.

Wat verzoeksters bijkomende kritiek op de vastgestelde strijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot betreft, kan nog worden benadrukt dat in het voormelde arrest, geveld ten aanzien van haar echtgenoot, werd geoordeeld dat de motieven dienaangaande overtoollig zijn en dat kritiek op deze motieven derhalve op zich niet kan leiden tot een andere conclusie.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS